

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 25 Φεβρουαρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 13

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ τώρα ποὺ τοῦ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀναγνώριση ἤθελε νὰ ἀποτραβηχθῇ καὶ νὰ πάη νὰ ρίξῃ τὴν ἀγκυρά του μόνος του ἄλλου, ὥσπου νὰ ἔρθῃ ὁ καιρὸς νὰ ξανανέβῃ στὴν Παρθένου καὶ νὰ ψαρέψῃ στοὺς δρόμους τῆς θαλάσσιας αὐτῆς πολιτείας.

Ἔτσι ὁ Ντίσκο Τρούπ ἐσυλλογίστηκε τὸν καιρὸ ποὺ ἔκανε τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες, τὶς καταιγίδες, τὰ ρεύματα, καὶ ἔλους τοὺς ἄλλους παρὰγοντες, ἀπὸ τὴν ἀποψη ἑνὸς μπακαλιάρου τῶν πέντε ὀκάδων. Γιὰ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα μάλιστα ἔγινε αὐτὸς ὁ ἴδιος μπακαλιάρους κι' ἦταν ὅμοιος κι' ἀπαράλλαχτος μὲ μπακαλιάρου. Ὑστερὰ ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπὸ τὰ δόντια του.

— Μπαμπᾶ, εἶπε ὁ Ντάν, τελειώσαμε τὶς δουλειὰς ποὺ εἶχαμε νὰ κάνουμε. Νὰ βγοῦμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα; εἶναι ὥρατος καιρὸς γιὰ ψάρεμα.

— Ὅχι μ' αὐτὰ τὰ παρδαλὰ ρούχα βέβαια, μὲ τὸ κόκκινο σακκάκι καὶ τὰ κίτρινα παπούτσια. Δὲς του νὰ φορέσῃ ρούχα τῆς ἀνθρωπιᾶς.

— Ὁ μπαμπᾶς εἶναι εὐχαριστημένος— φαίνεται ἀπ' τὰ λόγια του, — ἔκανε ὁ Ντάν μ' ἐνθουσιασμό, τραβώντας τὸν

Χάρβεῦ μαζί του κάτω, ἐνῶ ὁ Τρούπ τοὺς πετοῦσε ἕνα κλειδί στὴ σκάλα. Ὁ μπαμπᾶς φυλάει τὶς ἀλλαξιές μου σὲ μιὰ μεριά ποὺ νὰ μπορῇ κάθε τόσο νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιά γιὰ νὰ μὴ λέῃ ἡ μαμὰ πὼς δὲ μὲ κοιτάζει κα-

νένας πιά ἂν δὲν εἶναι ἐκεῖνη μαζί.

Ἀρχισε νὰ ψαχουλεύῃ μέσα σ' ἕνα μπαούλο καὶ σὲ τρία λεπτά τῆς ὥρας ὁ Χάρβεῦ ἦταν ντυμένος μ' ἕνα ζευγάρι μπότες λαστιχένιες ποὺ τοῦ ἀνέβαιναν πᾶνω ἀπὸ τὸ γόνατο, μιὰ χοντρή θαλασσιὰ φανέλλα μανταρισμένη στοὺς ἀγκῶνες, μ' ἕνα ζευγάρι γάντια μάλλινα κι' ἕνα μουσαμά-δένιο καπέλλο.

— Ἐ. τώρα κάτι λές, εἶπε ὁ Ντάν. Ἄς κάνουμε γρήγορα.

— Μὴν ξεμακρύνῃς πολὺ καὶ μὴ μοῦ ἀρχίσῃς τὶς βίξιτες στ' ἄλλα καράβια, εἶπε ὁ Τρούπ. Ἄν σὲ ρωτήσουν τί σκοπεύω νὰ κάνω, πές τὴν ἀλήθεια, γιὰτὶ δὲν ξέρεις τίποτε.

Μιὰ μικρούλα κόκκινη ψαρόβαρκα μὲ τ' ὄνομα Χάττι λικνιζόταν ἀπαλὰ πίσω ἀπὸ τὴ γαλέττα. Ὁ Ντάν τράβηξε τὸ σχοινὶ καὶ πῆδησε ἑλαφρὰ μέσα, ἐνῶ ὁ μικρὸς ἔπεφτε βαρεῖα πίσω του.

— Δὲν εἶναι τρόπος γιὰ νὰ μπαίνῃς μέσα σὲ μιὰ βάρκα, εἶπε ὁ Ντάν. Ἄν εἶχε τρικυμία θὰ πῆγαινες αἰγούρα στὴν πάτο τῆς θάλασσας. Πρέπει νὰ μάθῃς.

Ὁ Ντάν πέρασε τὰ κουπιά στοὺς σκαρμούς, κάθῃσε στὸν μπροστινὸ πᾶγκο καὶ κοίταξε νὰ ἰδῇ τί θὰ κάνῃ ὁ Χάρβεῦ. Ὁ μικρὸς εἶχε τραβήξει κουπὶ σὲς λίμνες τοῦ Ἀντιρονταίηκ. Μὰ δὲ παρχει κάποια διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς τριζάτους ξύλινους σκαρμούς καὶ τοὺς στερεοὺς μπρούντζινους

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρὴ Ἰνδιάνη μὲ τὸν ἀγαπημένο της πίθηκο.

Ἀνεκουνώθη ἀπὸ τὴν Ρωσέλαντια

ανάμεσα στα έλαφρα κουπιά εκείνα και στα βαρέα αυτά που είχαν δυο μέτρα μήκος. Ο Χάρβεϋ ούτε να τα κουνήσει σχεδόν δεν μπορούσε.

— Μικρές κουπιές να κάνης, έλο μικρές, έλεγε ο Ντάν. Έτσι όπως πιάς, αν έρθη ένα μεγάλο κύμα μπορεί να μάς τουμπάρει. Δεν είναι σαν κουκλάκι ή βάρκα μου; Και είναι δρότελα δική μου.

Η μικρή ψαρόδρακα άστραφτε σαν νερόκοπη δεκάρα. Από το πλευρό της κρεμόταν μια μικροσκοπική άγκυρα και μέσα βρίσκονταν δυο στάμνες με νερό και καμιά έδωδηνταριά όργυιές λεπτό μεταξωτό σχοινί. Μια τενεκεδένια τρουμπέττα βρισκόταν ακριβώς στα πόδια του Χάρβεϋ δίπλα σ' ένα σφυρί της κακής ώρας, σ' ένα κοντή άρπάγη και σ' ένα ραβδί πιό κοντό ακόμα. Δυο πετονιές με βαρέα μολύδια και μεγάλα άγκίστρια βρίσκονταν τυλιγμένες προσεκτικά σ' ένα κουλούρι σ' ένα μικρά πανεράκια.

— Πού είναι το κατάρτι και το σχοινί; ρώτησε ο Χάρβεϋ, γιατί τα χέρια του είχαν αρχίσει να κάνουν φουσέκες.

Ο Ντάν έσκασε στα γέλια.

— Δεν μπαίνουν κατάρτι και πανιά στις ψαρόδρακες. Όλο με το κουπί τις πάει κανείς, μα δεν είναι ανάγκη να τραβάς τόσο δυνατά. Δεν θάθελες να την είχες δική σου;

— Μπα, ο πατέρας μου θα μπορούσε να μου δώσει μια δυο αν τού τις γύρευα, είπε ο Χάρβεϋ.

— Ως εκείνη τη στιγμή το είχαν τύχει πολλές δουλειές 'και δεν είχε λάβει καιρό να σκεφθώ την οικογένειά του.

— Αλήθεια, ξέχασα πώς ο πατέρας σου είναι εκατομμυριούχος. Κάθε άλλο παρά τον εκατομμυριούχο κανείς τούτη τη στιγμή, έ; Έρείς όμως πώς μια ψαρόδρακα με την άρματωσιά της κι' όλα τα σύνεργα της ψαρικής—ο Ντάν μιλούσε σαν να έπρόκειτο για δλόκληρη φαλαινάδα—δεν κοστίζει λίγους παράδες; Φαντάζεσαι πώς ο πατέρας σου θα σου χάριζε μια τέτοια για να περνάς την ώρα σου;

— Γιατί όχι; Θα ήταν ίσως το μόνο πράγμα που δεν τον έχω παρακαλέσει ακόμη να μου δώσει.

— Πολύ παραχαϊδεμένος θα σ' έχουν στο σπίτι σου και θα σπαταλές παράδες αλογάριαστα. Μην κόβης έτσι το κύμα, Χάρβεϋ. Μικρές κουπιές να κάνης. Η θάλασσα δεν είναι ποτέ έντελως ήσυχη και καμιά φορά μπορεί κανένα κύμα...

Κράχ! το κουπί ξέφυγε από τα

χέρια του Χάρβεϋ, τον χτύπησε στο στήθος και τον έκανε να πάρει μια τούμπα ανάποδη.

— Αυτό ήθελα να σου πω. Κι' εγώ δεν ήξερα και τζαμπα. Μα δεν ήμουν περισσότερο από όκτώ χρόνων όταν έκανα σ' αυτό το σχολείο.

Ο Χάρβεϋ ξανακάθισε στον μπράγχο του με πονεμένα σαγόνια και φρύδια ζαρωμένα.

— Δεν κερδίζει κανείς τίποτε να τα βάζω με τ' άψυχα τα πράγματα, λέει ο μπαμπάς. Δικό μας λάθος είναι όταν δεν μπορούμε έμεις να τα κουμαντάρουμε, έτσι λέει. Να τώρα ο Μανουέλ θα μάς πη πόσο βαθεία είμαστε.

Ο Πορτογάλος στεκόταν με τη βάρκα του κανένα μίλλι μακριά τους, μα όταν ο Ντάν του σήκωσε το κουπί ψηλά, κούνησε το άριστερό του χέρι τρεις φορές.

— Τριάντα όργυιές, είπε ο Ντάν καρφώνοντας ένα κομμάτι δόλωμα σ' άγκιστρι του. Βγάλε πρώτα τα βαρίδια. Δόλωσε τ' άγκιστρι όπως το κάνω εγώ, Χάρβεϋ, και κοίταξε να μην υπερδέψης την πετονιά σου.

Ο Ντάν είχε πετάξει το άγκιστρι του στη θάλασσα πολύ πριν ο Χάρβεϋ ξεδιαλύνει με τί τρόπο έπρεπε να δολώσει το δικό του και να πετάξει τα βαρίδια του.

— Τό πετύχαμε! φώναξε ο Ντάν. Ένας καταρράκτης άλμυρο ύερο έβρεξε το Χάρβεϋ από τους ώμους ως τα νύχια, ενώ ένας χοντρός μπακαλιάρος χτυπιόταν και σπάραιζε κολητά στο πλευρό της βάρκας.

— Το «μώκλ», Χάρβεϋ. Το «μώκλ» στα χέρια σου είναι! Γρήγορα.

Δίχως άλλο δεν μπορούσε το «μώκλ» αυτό να είναι ή τρουμπέττα. Γι' αυτό πέρασε στα χέρια του Ντάν το σφυρί. Ο Ντάν το εξάλισε σύμφωνα με όλους τους κανόνες της ψαρικής πριν το ανεβάσει επάνω κι' έβγαλε το άγκιστρι από το στόμα χρησιμοποιώντας το κοντό εκείνο ραβδάκι που το δνόμαζε «πηρούνι». Έγστερα ο Χάρβεϋ ένοιωσε πώς και ή δική του πετονιά «τσιμπούσε» και την τράβηξε με ζήλο.

— Καλές είναι φράουλες! φώναξε, για κοίτα!

Τό άγκιστρι είχε γαντζωθεί σ' ένα τούφρα φράουλες της θάλασσας, κόκκινες από τη μια μεριά και άσπρες από την άλλη, σ' ένα έμοιος με το γνωστό φρούτο, μόνο που δεν είχαν φύλλα και το κοτσάνι τους ήταν φουσκωτό και γεμάτο χαρακιές.

— Μην τις άγγίζης. Πέταξέ τις! Μή!

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΠΙΚΡΑ

Τα πρώτα μου χρόνια
τάξεραστα τάξερα
Κοντά σ' άκρογιάλι,
Στη θάλασσα εκεί
τη ρηχή και την ήρεμη,
Στη θάλασσα εκεί
την πλατειά, τη μεγάλη.

Και κάθε φορά που μπροστά μου
ή πρωτόντιστη
Ζωούλα προβάλλει,
Και βλέπω τα όνειράτα
κι' άκούω τα μιλήματα
Τών πρώτων μου χρόνων
κοντά σ' άκρογιάλι.

Στενάξεις, καρδιά μου,
το ίδιο άναστένασμα:
Νά ζούσα και πάλι
Στη θάλασσα εκεί
τη ρηχή και την ήρεμη,
στη θάλασσα εκεί
την πλατειά, τη μεγάλη.

Μια μένα είν' ή μοίρα μου,
μια μένα είν' ή χάρη μου,
Δέ γνώρισα κι' άλλη:
Μια θάλασσα μέσα μου
σά λίμνη γλυκόστρωτη
Και σάν όκεανός
άνοιχτή και μεγάλη.

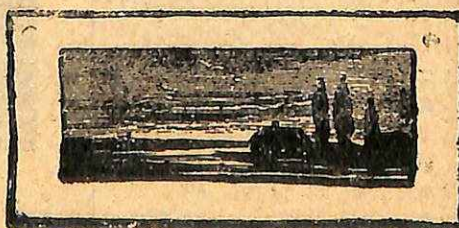
Και νά! μέσ' στον ύπνο μου
την έφερε τόνειρο
Κοντά μου και πάλι
Τη θάλασσα εκεί
τη ρηχή και την ήρεμη,
Τη θάλασσα εκεί
την πλατειά, τη μεγάλη.

Κ' έμέ τρισαλοίμονο!
μια πίκρα με πίκρανε
Μια πίκρα μεγάλη,
Και δέ μου τη γλύκαινες,
πανώριο ξαγνάντεμα,
Της πρώτης λαχτάρας μου,
καλό μου άκρογιάλι!

Ποιά τάχα φουρτούνα,
φουρτούνιαζε μέσα μου
Και ποιά άνεμοζάλη,
Και δέ μου την κοιμίζες
και δέ την άνάπαυες,
Πανώριο ξαγνάντεμα,
κοντά σ' άκρογιάλι;

Μια πίκρα είν' άμίλητη,
μια πίκρα είν' άσήγητη.
Μια πίκρα μεγάλη,
'Η πίκρα που είν' άβυσσική
και μέσ' στον παράδεισο
Τών πρώτων μας χρόνων
κοντά σ' άκρογιάλι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Άγαπητοί μου,

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ κ. Μαρίνος Σιγογούρος έκαμε την π. Παρασκευή στον «Παρνασσό» μια διάλεξη με θέμα «Η φιλοπατρία στην ποίηση». Την άκουσα κι' ένθουσιάζθηκα, όπως κι' έλο το πυκνό άκροατήριο, που καταχειροκρότησε τον σοφό κι' ευγλωττο έμιλητή. Μερικοί νομίζουν πως ή φιλοπατρία είναι σήμερα ένα αίσθημα «ξεπερασμένο» και πως ή ποίηση έπαψε πιά να είναι πατριωτική. Έχουν λάθος μεγάλο. Ο κ. Σιγογούρος έδειξε πως ή φιλοπατρία είν' έν' από τα αιώνια αίσθήματα κι' ιδανικά του ανθρώπου, και πως ή ποίηση, που άπ' αυτά πηγάζει κι' αυτά έξυμνει, δέν μπορεί παρά να είναι και πατριωτική. Μόνο που τα πατριωτικά ποιήματα είναι διαφόρων ειδών. Πλάι σ' εκείνα που ύμνουν τους ήρωες των πολέμων, έχουμε άλλα που ύμνουν την πατρίδα την ίδια, τη μεγάλη ή τη μικρή, τη γενική ή την ιδιαίτερη. Τα τραγούδια της ξενιτιάς είναι πατριωτικά, γιατί κι' ή νοσταλγία είναι φιλοπατρία. Το «Έλληνικό Χώμα» του Δροσίνη, που παίρνει μια χούφτα του για φυλαχτό στα ξένα, το δοξαμένο, το τιμημένο χώμα.

που τό' έχουν σκάψει
για να θεμελιώσουν
έναν Παρθενώνα,
που τό' έχουν βάνει
αίματα στο Σούλι
και στο Μαραθώνα,

είναι πατριωτικό ποίημα, όσο κι' ό «Έλεύθεροι Πολιορκημένοι» του Σολωμού. Κι' ο Κρυστάλλης, όταν παρακαλή τον σταυραητό, να χαμηλώσει και να τον πάρη στα γενέθλιά του βουνά, «τί θα δέν φάη ο κάμπος», είναι πατριωτής όσο κι' ο Βαλαωρίτης του «Θανάση Διάκου». Ο Κάλλιος, ο μεγαλόπνευστος ζακυνθινός ποιητής, δέν ύμνησε μόνο τους Έερολαχίτες... σ' ένα έπίσης θαυμάσιο φθόγ του, ξενιτεμένος νοσταλγός, ύμνει την ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Ζάκυνθο, και στο τέλος παρακαλεί:

Άς μη μου δώση ή μοίρα μου
εις ξένην γήν τον τάφον·
Είναι γλυκός ο θάνατος
μόνον όταν κοιμώμεθα
εις την πατρίδα.

Τα τετρακόσια χρόνια της σκλαβιάς, ή ποίηση του Γένους θρηνούσε τα χαμένα καλά, έδινε έλπίδες για την άνάκτησή τους,

Σώπασε, κυρά-Δέσποινα,
και σεις Άγίοι μὴν κλαίτε,
Πάλι με χρόνια με καιρούς
πάλι δικά μας θάνατι,

και παρορμούσε τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν, να ποτινάξουν τον ζυγό, να γίνουν και πάλι ελεύθεροι. Τέτοια ήταν εκείνα τα χρόνια ή πατριωτική ποίηση. Άλλά όταν φάνηκαν οι πρώτοι άρματωλοί και κλέφτες, οι άντρειωμένοι, που τους διάδεχθηκαν σ' έ λίγο οι ήρωες του 21, ή πατριωτική ποίηση άλλαξε τόνο και δέν έψαλλε παρά ήρωϊσμούς, άνδραγαθήματα και θυσιές για την πατρίδα. Ο Σολωμός ήταν σύγχρονος του Κολοκοτρώνη και του Μπότσαρη. Ως το λόφο του Στράνη, στη Ζάκυνθο, όπου περνούσε τα καλοκαίρια του, άκούγονταν οι κανονιές από το πολιορκημένο Μεσολόγγι. Κι' ο φιλό-

πατρις ποιητής έγραψε τον «Ύμνο στην Έλευθερία». Τους άρματωλούς, τους κλέφτες και τους ήρωες του 21 ύμνησε κι' έ λίγο νεώτερος Βαλαωρίτης. Συγχρόνως σχεδόν κι' ο Κάλλιος, κι' ο Τυπάλδος, κι' ο Μαρκοράς, κι' ο Άχιλλεύς Παράσχος, και τόσοι άλλοι νεοέλληνες ποιητές. Για πολλά χρόνια, οι ήρωες του 21 ήταν το θέμα της ελληνικής πατριωτικής ποίησης. Αργότερα οι Μακεδονομάχοι, οι επαναστάτες της Κρήτης, οι ήρωες των Βαλκανικών πολέμων. Η πατριωτική μας ποίηση δέν έπαψε ποτέ να είναι και ήρωϊκή. Άλλά καθώς είπαμε, ή πατριωτική ποίηση είναι πολλών και διαφόρων ειδών. Η άδιάφορη προς την πατρίδα ή ή αντιπατριωτική δέν είναι ποίηση. Γιατί ποίηση και φιλοπατρία είναι ένα.

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

13

Ο Γιαννάκης εξακολούθησε το δρόμο του με χαρά μεγάλη. Άξαφνα όμως ή χαρά του κόπηκε. Είχε φτάσει στα μισά σχεδόν του άνήφορου που θα τον έβγαζε στην κορυφή του βουνού, όταν είδε να χάσκει μπροστά του ένα χαντάκι. Μα τί χαντάκι; βάραθρο, γκρεμός! Ήταν τόσο πλατύ, που έπρεπε νάχη φτερά για να περάσει άντίκρου και τόσο βαθύ, που τα μάτια του δέν έβλεπαν τον πάτο.

Άρχισε να περπατά στην άκρη του χαντακιού, με την έλπίδα πως κάπου θα τελείωνε. Άλλά έκαμε όλο το γύρο του βουνού και βρέθηκε πάλι στο μέρος άπ' όπου είχε ξεκινήσει. Άλίμονο! το χαντάκι περιέκρινε το βουνό από παντού!

Τόν έπιασε τότε άπελπισία μεγάλη. Κάθησε χάρω και, για πρώτη φορά, άρχισε να κλαίη με πικρά δάκρυα. «Δυστυχία μου! έλεγε μέσα του· θα χάσω τη μανούλα μου. Άδύνατο να φτάσω στην κορυφή για να βρω το βοτάκι της ζωής».

Καθώς έλεγε αυτό κλαίγοντας, άκουσε ένα φοβερό ούρλιασμα και, γυρίζοντας, είδε κει πέρα ένα πελώριο Λύκο, που τον κοίταζε με κάτι μάτια σαν πυρωμένα κόρβουνα.

— Τί γυρεύεις εσύ στα λημέρια μου; τον ρώτησε άγρια.

— Άχ, άφέντη μου, Λύκε, άποκόιθηκε ο Γιαννάκης σκουπίζοντας τα δάκρυά του. Θέλω νάνεβώ στην κορυφή του βουνού, να βρω το βοτάκι της ζωής για την άρρωστη μητέρα μου. Μ' αυτό έδω το φοβερό χαντάκι δέν μάφήνει. Άν μπορούσατε να με κάμειτε να περάσω άντίκρου θα γινόμουν δούλος σας πιστός σ' ό,τι με προστάξετε.

— "Ακουσε, καλό μου παιδί, είπε μαλακότερα ο Λύκος. Μπορείς να μου σκοτώσεις όλο το κυνήγι που υπάρχει στα δάση μου, πουλιά και τετράποδα, κι' ύστερα θα σου τα μαγειρέψω, άλλα ψητά, άλλα κοκκινιστά, κι' άλλα στιφάδο; "Αν το καταφέρεις, σου δίνω το λόγο μου, σαν πνεύμα αυτού του βουνού, να σε κάμω να περάσεις αυτό το χειμώνα. Κάτω από εκείνο εκεί το δέντρο να βρεις τα όπλα που σου χρειάζονται. Πάρα πέρα είναι κι' η κουζίνα μου. Λοιπόν, σάφηνω να κυνηγήσεις και να μαγειρέψης. Κι' άμα τελειώσεις, με φωνάζεις κ' έδω' μαι.

Αυτά είπε ο Λύκος και χάθηκε.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ήταν μία βάρκα, που είχε ξεκινήσει από το κάστρο, και ήσυχα-ήσυχα, τραβούσε, σά νύφη καμαρωμένη, για το νησί.

— Βάρκα είναι, κακομοίρη... του είπε ο Κώστας.

— Τι πράμα είν' η βάρκα; Ζωντανό είναι;

— Χαχαχαχααααα! ξεκαρδίστηκε ο Κώστας από τα γέλια, κι' ύστερα είπε μόνος του:

— Έρμε λύκε! Τι ζουλάπι άφη-σες νάρθη στα Γιάννινα και δεν το έτρωγες!

Ακούγοντας τα λόγια αυτά ο Κουτσογιάννης είπε με παράπονο στον Κώστα:

— Γιατί γίνεσαι τέτοιος, ώρε Κώστα; Δεν ξέρω ε' καίμενος και σε ρωτάω! Γιατί με κοροϊδεύεις έτσι; Μήπως ήρθα κι' άλλη φορά στα Γιάννινα και πρέπει να τα ξέρω εσαυτώ; Εσύ τα ήξερες αυτά, όταν πρωτοήρθες έδω' πέρα;

Ο Κώστας κατάλαβε το άδικο του, σταμάτησε το μούλαρι και του είπε ήμερα:

— Η βάρκα είναι ένα μεγαάλο, σκαφίδι, κι' ως ξύλο που είναι στέκεται ψηλά στο νερό. Έχει από το ένα πλευρό κι' από τ' άλλο δυο κουπίά, είδος μακριά φτυάρια, περασμένα σε δυο θηλιές, και μ' αυτά την σπρώχνει ο βαρκάρης άπάνω στο νερό, κι' αυτή κολυμπάει και φεύγει, σαν πάπια.

— Κι' είναι βαθεία ή λίμνη;

— Ός σαράντα βργιές...

— Δεν μπαίνω εγώ, όρε γιατί μου, μέσα σ' αυτόν τον πειρασμό, που τον λέν βάρκα, κι' ός μου χάριζαν δέκα χιλιάδες γιδοπρόβατα, μ' όλους τους πιστικούς, τα σκυλιά και τα καρδά-ρια τους.

Σε λίγο μπήκαν στα Γιάννινα. Κόσμος πολός άναδεύσταν πάνω κάτω και πέρα δώθε. Βλέποντας ο Κουτσογιάννης το πλήθος αυτό, με τις άσυ-

νήθιστες φορεσιές τους, γούνες, σα-λιθάρια, φράγκικα, είπε:

— Ούι, μάνα, άρχνόνται! νομίζον-τας, ότι κάθε άνθρωπος, που δέ φο-ραύσε φουστανέλλες, ήταν άρχοντας χωρίς άλλο!

Όταν ζύγωσε το πλήθος, άρχισε να καλημερνά δεξιά κι' αριστερά φέρ-νοντας το δεξί του χέρι στα στήθια του, σ' ένδειξη μεγάλου σεβασμού:

— Καλημέρα! Καλημέρα! Κα-λημέρα.

Αλλά κανένας δεν του άπαντούσε:

— «Καλή σου ήμερα! ή πολλά τα έτη», άλλα τραβούσαν όλοι στην δουλειά τους, χωρίς να τον προσέ-χουν.

Έτσι, ο Κουτσογιάννης άκολου-θούσε τον Κώστα κι' εσο προχω-ρούσαν προς την καρδιά της πολι-τείας, τόσο πυκνότερη γινόταν ή πο-λυκοσμία, τόσο κι' ή όχλοδοή δυνα-τώτερη, Χριστιανοί, Τούρκοι, Έ-βραίοι πήγαιναν πάνω-κάτω και πέρα-δώθε σαν μελίσσια στην κυψέλη.

Βλέποντας όλ' αυτά ο καημένος ο Κουτσογιάννης γύριζε σαν άνεμο-δείχτης, αλλά τί να πρωτοϊδή και τί να πρωτακούση.

Τέλος έφθασαν στο χάνι του Πρά-σου, χάνι ξακουμένο σ' όλη την Ήπειρο. Έκει ήταν ο μεγαλύτερος θόρυβος και το μεγαλύτερο κακό. Σα-ράντα καθάλλες έμπαιναν και σαράν-τα καθάλλες έβγαιναν.

Κατέβηκε από το μούλαρι ο Κώστας, το ξεφόρτωσε και το παρά-δωκε σ' έναν από τους πολλούς ύπη-ρέτες του χανιού. Έδωκε την κάπ-πα του, και την βελένζα του και πή-ρε τα σακκούλια του και το δισάκι του, για να βγή στην άγορά να ψω-νίση.

Ο Κουτσογιάννης τον πήρε από κοντά σαν το πιστό σκυλί τον άφέν-τη του.

Μόλις έκαναν λίγα βήματα κι' ο Κουτσογιάννης ρώτησε τον Κώστα άτυπόμωνα:

— Που πουλάνε φλογέρες;

— Στην άγορά.

— Πότε θα πάμε στην άγορά; ρώτησε ο Κουτσογιάννης.

Τι πράμα όμως είναι αυτή ή άγορά; — Νά έδω είναι... Στην άγορά βρισκόμαστε...

Βρίσκονταν ακριβώς στον περίφη-μο «Πλάτωνα» όπου άρχίζει ή καρ-διά της άγοράς. Βρίσκονταν στον «Πλάτωνα» που ήταν μία φορά-οί κρεμάλες, και τα τσιγκέλια για τους Άρματωλούς και τους Κλέφτες, άπ' τον καιρό που είχαν πέσει τα Γιάννι-να στα τούρκικα τα χέρια, ως την ήμερα που σκοτώθηκε ο Άλή-πα-σάς, κι' ως ύστερα ακόμα.

Άμα άκουσε ο Κουτσογιάννης, ότι βρίσκονταν στην άγορά, όπου που-λούνται οι φλογέρες, πιάσ' τον άν μπο-ρέσης! Άνοιξε την περκατσια του, ξεπέρασε τον Κώστα, χωρίς να το καταλάβη, κι' άρχισε να ρωτά ή σε κάθε έργαστήρι που περνούσε:

— Έχεις φλογέρες; Έχεις φλο-γέρες;

Ακούμασε ο Κώστας να τον φθάση, αλλά δε μπόρεσε. Ο Κουτσο-γιάννης έτρεχε πολύ γρηγορώτερα ρωτώντας παντού:

— Έχεις φλογέρες; Έχεις φλο-γέρες;

Ρωτούσε, κι' όλο ρωτούσε. Ρω-τούσε σε μπακάλικα, σε φούρνους, σε σιδεράδικα, σε ραφτάδικα, σε καφε-νεϊα, σε τσαρουχάδικα, σε φαρμα-κειά, σε ζαχαροπλαστεϊα, σ' έμπο-ρικά, που πουλούσαν πανικά, αλλά δεν είχαν φλογέρες. Οι φλογέρες ή-ταν μακριά ακόμα.

Ρωτώντας - ρωτώντας ο Κουτσο-γιάννης και μη βρίσκοντας, άρχισε ν' άπελπίζεται και να στενοχωριέται. Νόμιζε πως δεν θα έφθανε ποτέ στη «γή της έπαγγελίας» του, όπου που-λούσαν τις φλογέρες και ξεφώνησε:

— Ε! ώρη Παζάρα, που δεν έ-χεις τελειωμό!

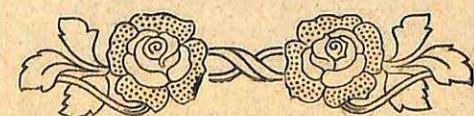
Έτσι ο Κουτσογιάννης τραβώντας τον κατήφορο προς το Κάστρο, έ-φτασε στα μαγαζιά, που είχαν φλο-γέρες, κι' όχι φλογέρες μονάχα, αλλά κι' άπ' όλα τα είδη της στάνης.

Ζύγωσε σ' ένα από αυτά και κοί-ταξε άπ' έξω λογίων φλογέρες. Και τί δεν είχε μέσα εκείνο τ' άργαστή-ρι! Φλογέρες μακριές και φλογέρες μέτριες, φλογέρες πλατειές και φλο-γέρες στενές, φλογέρες ξύλινες, φλο-γες σιδερένιες και φλογέρες κοκκαλέ-νιες, από άετοκόκκαλο.

(Ακολουθεί)

Γ. ΜΕΓΑΣ

[Κατά διασκευήν από το διή-γημα του ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ]

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ. JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Της φαινόταν σαν να βόλεπε να περ-νά ή από μπροστά της ένα καραβάνι Τσιγγάνων, πως το καραβάνι στάθη-κε κάπου εκεί κοντά και πως έστη-σαν να τσαντήρια τους κι' άναψαν φωτιά για να μαγειρέψουν.

Πόσο ήθελε να είναι κι' αυτή έ-κει.

Μά δεν λυπόταν που θα χωριζό-ταν άπ' όλους όσους άγαπούσε; Δεν λυπόταν την Έμορφία που της έδω-σε το πρώτο φιλί που έλαθε ποτέ στη ζωή της; δεν λυπόταν την κυ-ρά Μαρία που είχε δείξει τόση ευσ-πλαχνία και στοργή στην όρφανή γυφτοπούλα; και που ή άφηνε τον κύρ-Πέτρο που την είχε σαν κόρη του;

Σκεπτόταν ή Μαρία και δεν ήξε-ρε κι' αυτή ή ίδια να πη άν θα λυ-πόταν ή θα ευχαριστιό-ταν την ήμερα που θα πίστευε πως θα μπορού-σε να άγαπήση τόσο πο-λύ ανθρώπους που δεν ή-ταν Άτσιγγανοί. Κι' ε-μως τους άγαπούσε, όσο είχε άγαπήσει τον Ζάκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μέσα σε λίγες μέρες ο ήλιος και ο καθαρός άέρας της έξοχης έδω-σαν πίσω στη γυφτοπού-λα, άν όχι την παλιά δύ-ναμή της, τουλάχιστον την άγάπη της ζωής, που κι' αυτό για έναν άρρωστο πολό είναι.

Πρώτα δοκίμασε τη δύναμη των ποδιών της που έτρεμαν άκόμη, μέ-σα στα στενά δρομάκια του κήπου σε λίγες μέρες βγήκε μαζί με την Έμορφία και τον Ίωσήφ στο κοντι-νό λιθάδι και έπαιξαν. Μά γρήγορα κουράστηκε και άθήησε λαχανιάζον-τας έπάνω στο γρασίδι. Και εκεί, ενώ ξεκουραζόταν έκοψε άγριολούλουδα και μίλούσε στον Ίωσήφ και στην Έμορφία για άλλα λουλούδια που έβγαζαν σε ξένους τόπους, που ούτε τα όνόματά τους δεν είχαν ποτέ ά-κούσει τα δυο παιδιά.

Λίγο-λίγο τα παιδιά έπαιρναν θάρ-ρος και ξεμάκρινων όλο και περισ-σότερο, κάνοντας περιπάτους σ' άμ-πέλια και στα χωράφια γύρω άπ' το χωριό.

Ένα πρωί έφθασαν σ' ένα μέρος που δεν είχαν ξαναπάει, ένα λιθάδι

κατηφορικό, που το πότιζε ένα δρο-σερό ρυάκι. Έπάνω στο καταπράσινο χορτάρι ή Έμορφία είδε ένα πλήθος μικρές άσπρες σφαίρες και παρευθός έτρεξε φωνάζοντας:

— Ω, μανιτάρια, Μαρία, Ίωσήφ, μανιτάρια!

— Άληθινά μανιτάρια, είπε ο Ίωσήφ, δροσερά και τρυφερά. Δεν τα γνωρίζεις εσύ αυτά, Μαρία. Δεν φυτρώνουν άπ' αυτά στεν άγριότο-πό σας.

— Τα γνωρίζω, κι' άκόμη κάτι άλλα που δεν τα γνωρίζεις εσύ, είπε ή Μαρία, πειραγμένη κάπως, και ξέρω ακόμα ποιά τρώγονται και ποιά είναι φαρμακερά. Αυτά είναι καλά και να τα πάμε της γιαγιάς.

— Και που θα τα βάλεις; στην ποδιά σου;

— Σταθήτε να πλέξω ένα κανι-

Τα δυο κοριτσάκια γύρισαν στο χωριό. (Σελ. 113, στ. γ')

στράκι. Κόψε μου, Ίωσήφ, κάμπο-σες λυγαριές.

Ο Ίωσήφ έβγαλε τη σουγιά του, έκοψε κάμποσα λεπτά κλαδιά λυγαριάς από τους θάμνους που ήταν φυτρωμένοι στην όχθη του ρυακιού και τα έρριξε στα γόνατα της Μα-ριάς, που είχε καθήσει κατά γής για να δουλέψη ευκολώτερα. Και τέτοια επιδειξιότητα είχε, ώστε όπου ν' ά-νοιγοκλείση κανείς τα μάτια του, είχε κιόλας πλέξει το καλάθι.

— Δεν μπορεί να το πλέξω μεγα-λύτερο γιατί τα κλαδιά είναι κοντά. Μά δεν πειράζει. Γεμίστε το εσείς αυτό όπου να πλέξω εγώ άλλο.

— Πόσο θα χαίρόταν ο γιατρός άν είχε αυτά τα μανιτάρια, είπε ο Ίω-σήφ.

— Ο γιατρός; έκανε ή Μαρία. Λοιπόν να του τα πάμε, έχει έδω ένα σωρό. Θα φθάσουν και για τη γιαγιά και θα περισσέψουν.

Η Μαρία γεμάτη χαρά με τη σκέ-ψη πως έκανε κάτι για τον γιατρό, έβαλε όλη της την τέχνη. Και για να γίνη πιο νόστιμο και πιο κομψό το καλάθι έπλεξε μέσα και διάφορα λουλουδάκια και πρασινάδες. Όστε-ρα έβαλε μέσα προσεκτικά τα μανι-τάρια και καθώς ήταν βαλμένα μέσα στη σειρά, ήταν μία χαρά να τα βλέ-πη κανείς και να τα όσφραίνεται για-τι μοσχοβολούσαν.

— Τι ώρα τα πλέκεις τα κανιστράκια! είπε ή Έμορφία με θαυμασμό.

— Στην τόπο μας όλοι ξέ-ρουν, είπε ή γυφτοπούλα με καμάρι, άρχίζοντας ένα καινούργιο καλάθι. Φέρτε μου κι' άλλα μανιτάρια. Και σύ, Ίωσήφ, κόψε ένα κλαδί ίσιο και πελέκησέ το με το σουγιαδάκι σου. Μπορείς να το κάνεις;

— Νά δά ή ώρα! είπε ο Ίωσήφ. Είναι άνάγκη να είναι Άτσιγγανος κανείς για να το ξέρη; Ορίστε, περά-στε το κλαδί από τα χεράκια του

καλαθιού και να το κρα-τάτε από το ένα μέρος ή μία και από τ' άλλο ή άλλη. Τραβάτε σεις μπροστά κι' εγώ θα πάω άπ' άλλο. Έχω το σχέ-διό μου. θ' ανταμωθούμε στής γιαγιάς σου, Μορ-φούλα.

Ο Ίωσήφ πήρε ένα μονοπάτι και τα δυο κο-ριτσάκια γύρισαν στο χω-ριό.

Όταν έφθασαν μπρός στο σπίτι είδαν τον Ίω-σήφ να έρχεται μ' ένα γαϊδούρι φορτωμένο με δυο μεγάλες κόφες. Μόλις τις είδε έτρεξε προς το μέρος τους, γελώντας.

— Αυτό μέσα θα μπήτε. Είναι οι κόφες που κουβαλούν τα σταφύ-λια όταν τρυγούν. Δεν πιστεύω να είσατε βαρύτερες από ένα φόρτωμα σταφύλια.

Η Έμορφία χτύπησε τα χέρια της και πήδησε από τη χαρά της.

— Είπα με το νου μου, έξακο-λούθησε ο μικρός, θα έχη άραγε τη δύναμη ή Μαρία να πά ή ως του για-τρού με τα πόδια; Κι' έτσι πήγα κι' έφερα το γαϊδουράκι μας.

Η Μαρία κοίταξε τον Ίωσήφ και τον ευχαρίστησε με μάτια γεμά-τη ευγνωμοσύνη. Και τα μάτια της άστραφταν από χαρά που θα ταξί-δευε όπως άλλοτε με τους Άτσιγγά-νους, όταν ήταν μικρούλα.

— Έλατε κορίτσια, είπε ο Ίω-σήφ.

(Ακολουθεί)

ΓΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

γίνης και σὺ καθηγήτρια τῆς γαλλικῆς σὺν τὴν γαλλίδα μητέρα σου, πού σοὺ τὸ εὐχομαι ἐκ ψυχῆς. Δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, νὰ μπῇς στὴν κίνησή μου;

Ἐξέστειλα τὸ γράμμα σου, *Γλυκογέλαση*, ἀλλὰ ξέχασα—καὶ τὸ δικό σου εἶναι κάμποσο παλιό—νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλά λόγια, πού βαθαί με συνκίνησαν. Χαίρω γιὰ ὅλες αὐτὲς τίς πολυτιμὲς γνωριμιὰς πρὸ χρωστᾶς σὲ μένα, καὶ γιὰ τὰ πολλὰ βιβλία πού ἔχει τώρα ἡ βιβλιοθήκη σου. Μπόρεσες αὐτὸν τὸν καιρὸ νὰ διαδάξῃς μερικὰ, ἢ ἐξακολουθεῖς νὰ σὲ κυνηγοῦν οἱ δουλειές; Σ' εὐχαριστῶ πού φροντίζεις καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Σήμερ, θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου, Ἀλγίθεια, ὥραία ἡ ζωὴ πού ἔκανες μὲ τοὺς «ἀκρίτες» σπάτατα βουναίων συνόρων μας, καὶ μὲ τὸ δικό σου τὴ νοσταλγία. Καὶ τί συγκινητικὸς οἱ σκηνές στὸ φυλάκιο κάθε φορὰ πού ἔφθανε ταχυδρομεῖο, κι' ἀφοῦ διαβάζατε ὅλοι τὰ γράμματά σας, ἐσὺ διαβάζεις στοὺς συντρόφους σου ὁλόκληρο τὸ φυλλάδιό μου! . . . Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση κι' ἐλπίζω τώρα νὰ φαίνεσαι πιὸ συχνά.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἀναγγέλλω πὼς ἡ παλιά μου *Λωρέττα*, πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο—10,000 δραχμές—στὸν Διαγωνισμό πού προκήρυξε τὸ Ὑπουργεῖο Ἑργασίας γιὰ τὸν Ἑργατικὸ Ὑμνον. Καὶ πραγματικῶς, ὁ Ὑμνος τῆς *Λωρέττας*, καλοκαμωμένος καὶ περιεκτικὸς, εἶναι ὅτι χρειαζόταν γιὰ νὰ μελοποιηθῇ καὶ νὰ τραγουδιέται ἀπὸ τοὺς ἑργάτες. Νὰ ἔνα τετράστιχο γιὰ δαίμα :

Τὰ πλούτη τῆς πατρίδας στὰ χέρια μας κρα-
[τάμε,
Ἦρος ὁ ὁδηγητὴς μας κι' ὁ δρόμος μας λα-
[μπρός,
Ὅπου ἡ καρδιά μᾶς κράζει μὲ μιὰ καρδιά ὁ-
[λοι ἄς πᾶμε,
Ἐργάτες, ὅλοι ἐμπρός!

Τὴν ἐπιτυχία τῆς αὐτῆς ἡ καλὴ μου φίλη μου τὴν ἀναγγέλλει μ' ἕνα ὁραϊότατο γράμμα τῆς, ὅπου λέει πόσα χρωστᾶ σὲ μένα τόσα χρόνια τώρα πού με διαβάξαι. Λυποῦμαι πού δὲν ἐπιτρέπεται ὁ χώρος νὰ τὸ δημοσιεύσω ὁλόκληρο. Καὶ ἀντιγράφω μόνον τὸ τέλος τοῦ :

«... Ἡ ἐνδόμυχη ἐπιθυμία μου εἶναι μετ' ἀπὸ τίς στήλες σου νὰ στρίψω τὸ ἐγκαρδιώτερο εὐχαριστῶ στὸ τιμημένο μας μεγάλο Διαπλάσσοπυλο τὸν κ. Τέλλο Ἀγγρα, ὁ ὁποῖος καὶ μεταξὺ τῶν κ. κ. Κριτῶν τοῦ «Ἑργατικοῦ Ὑμνου» ἦταν, ἀλλὰ γιὰ μένα τὴ Διαπλάσσοπυλὴ ὑπῆρξε καὶ ἕνας μεγάλος σοφὸς ἀδελφός, πού μὲ τὴ συχνὴ συνεργασία του πού βρήκα σὲ παλιούς Σου τόμους, μ' ἐδίδας πολλὰ ἀπ' τὰ μυστικά τοῦ στίχου. Ἀς μοῦ ἐπιτρέψῃ σήμερ νὰ τοῦ παρουσιάσω καὶ ἄς μοῦ κἀνὴν τὴν τιμὴ νὰ τοῦ σφίξω ἀδελφικά τὸ χέρι.

Μ' ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη ἡ παλιὰ Σου
Λωρέττα
(*Μαρία Κροστάλλη*)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νέμεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 40.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσοι ἀνανεοῦνται ἀπὸ
Ἀ. ἀνήκουν σὲ ἄγρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέε Ψευδώνυμα : Ἰπλότης τῆς Ρό-
δου, ἄ. (XΨ). Αἰὲν Ἀοιστεύειν, ἄ.
(ΣΒΠ). Σαρμωτοπούλα, κ. (ΚΣ). Ἀφάνη
κ. (ΚΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Βυ-
ζαντινὸς Ἀετός, ἄ. Διμνοθαλασσίτης, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς : *Μαῦρο Ρόδο* (δὲν πεiráζει· ἐξέ-
λεσα τίς παραγγελίες σου κι' εὐχαριστῶ
πολύ· ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐκναγράψῃς γρήγο-
ρα) *Χαρ. Διγκούνη* (μετὰ χαρᾶς σὲ δέ-
χουμαι στὴ θέσιν τοῦ ἀδελφου σου· περι-
μένω νὰ μοῦ στρίψῃς ἄλλα ψευδώνυμα,
νὰ σοῦ ἐγκρίνω, γιὰτὶ αὐτὰ δὲν ἦταν ἐ-
λθεῖς) *Γκρέτα Γκάρμπο* (αὐτό, καθὼς
θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· φυσικά, θὰ σὲ
κρίνω ἐπιεικῶς ἀφοῦ γράφεις πρώτη φο-
ρὰ· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέω-
ση· ἐστὶλα καὶ Ὁδηγὸς) *Νεαρὸν Δι-
πλωμάτην* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκριναν, καθὼς
θὰ εἶδες· Χαίρω πού εἶσαι εὐχαριστημένος
ἀπὸ τὴν ὅλην μου· λυσοχάρτο ἐστὶλα· ὅχι,
αὐτοὶ οἱ τόμοι δὲν εἶναι ἐξηγτημένοι)
Αἰνστάιν (τώρα λοιπὸν ἔχεις τὸν Ὁδηγὸ
καὶ ἔξερεις ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ λα-
βαίνῃς μέρος στὴν κίνησιν· ψευδώνυμο σοῦ
ἐνεκρίθη· χαίρω πού εἶσαι τόσο εὐχαριστη-
μένος μαζὶ μου, ὥστε θάναωνῃς τὴ συν-
δρομή σου κάθε χρόνο, ὥς νὰ γίνῃς «με-
γάλος, πολὺ μεγάλος») *Μόννα Αἰζαν*
(οἱ λύσεις δεκταὶ· δὲν θυμόμαι γιὰ τὸ
κομμάτι σου, ἀλλὰ θὰ κοιτάξω γιὰ τὰ πο-
τελόμενα τῶν καλοκαιρινῶν Διαγωνισμῶν
θὰ εἶδες) *Βασίλισσα Νεφερίτι*, *Ἰκα-
ρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν
15 Φεβρουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
25 Ἀπριλίου.

126 Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου τὸ κάνεις
Στὴν ἄκρη τῆς κλωστής σου.
Τὸ δεύτερό μου ἄρθρο
Μὰ στὸν πληθυντικόν.
Καὶ τ' ὅλο τὸν ἄν θέλῃς
Γιὰ νὰ τὸ βρῇς, θυμήσου
Ποιὸ γίνεται μὲ φροῦτα
Κοινότητα γλυκὴ.

Οὐάβερλεϋ

127. Συλλαβογράφος

Γράμμα, γράμμα, κι' ἄλλο γράμμα,
Κι' ἄλλο ἀκόμα βάξω ἀντάμα,
Κι' ὅλα γίνονται ἄνω-κάτω
Γιὰτ' ἡ τάξη πάει στὸν πάτο.

Ἀττέ Ἰράμ

128. Μεταγραμματισμός

Μὲ Σίγμα, τὴν ἀνάβω
Καὶ ξεσταμένη ράβω.
Μ' ἂν τίς τὸ κάμω Ρῶ,
Στὸ σπῆτι τὴ φροῦ.

Βασίλισσα Νεφερίτι

129. Ἀναγραμματισμός

Σὲ χρόνια βρέθηκα παλιά
Μέσα σὲ κήτους τὴν κοιλία.
Μὰ τὸρ' ἂν μάναγραμματισῇς,
Μέσ' στὴν Ἀργὴ νὰ με ζητήσης.

Συριανόπουλο

130. Γωνία μετὰ Πυθαγόρως

***** = Ἀσιατικὴ πρωτεύουσα
***** = Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
***** = Πιτηνὸν ἀποδημητικόν
***** = Εἰδος σημαίας.
***** = Ἀρχ. δήμος Ἀττικῆς.
***** = Νησὸς τῆς Ἰταλίας.
***** = Μεταλλὸν κοινόν.

Εἰς τὴν κυρταῖδα, οἱ σταυροὶ καθέ-
τως : σύμφωνον, σύνδεσμος αἰτιολογι-
κός, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τοὺς προεστυτέ-
ρους, γεωμετρικὸν σχῆμα. Ἡ κάθετος
τῆς κυρταῖδος, ὁρίζοντις, ὅλη ἡ φαι-
στειογενής.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

131. Κρυπτογραφικόν

12341567 = Ρωμαῖος αυτοκράτωρ,
21567 = Εὐρωπαῖος.
31547 = Μόριον.
41567 = Θεός.
54567 = Ἀρχ. Βασιλεὺς.
63547 = Πιτηνόν.
71367 = Ποταμός.

Κατάσκοπος «33»

132 - 136. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος εἰς ἄ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνεύ ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Τύρος, ὁρμή, ἀλωτός, ἀνυρος, αἶμα.

Νυχτοπράγους

137 - 141. Λεξιθηρία

Νὰ εὐρεθῶν πέντε λέξεις, πᾶσαι ση-
μαίνουσιν ὑγρὰν ἔκτασιν, ἔχουσαι ἀπὸ
ἐπὶ γράμματα καὶ τὸ μεσαῖον κοινόν.
Τζοκέϋ

142. Φωνηεντόλιπον

Νς-σν-*, κς-ς-*, τ-πντ
Τίνο Ρέτσι

143. Γρίφος

τι	ε		
τι	τι	ε	Χ ε
Ἀ, ναί!	χ'	ε	αβ ε
τι	τι	ε	ε
τι		ε	

Ρεπόρτερ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ 50

644. Σκηπίων (σκί, πῦον).—645. Τύ-
χη (τί, χί).—646. Ἀκαστος-ἄκατος.—
647. Ὁ Πλάτων, ἡ πλάτη, τὸ πλάτος.
648. *Κ* *Α* *Λ* *Σ* *ΔΙΑ* (ράδιον).

Κ *Ρ* *Ε* *Ω* *Ν* ὄριον, Ἰνδία.
Α *Ι* *Σ* *Ω* *Π* *Ο* *Σ* λαγάνα, Ἀγ-
Μ *Α* *Ι* *Α* *Ν* *Δ* *Ρ* *Ο* *Σ* λατὰ, ναδία,
Δανία).—650.

652 *Δανία*, *μανία*, *Μαρία* *μορία*, *μο-
ρέα*, *Μωρέας*, 2. *Ρήνος*, *Τήνος*, *τόνος*, *πό-
νος*, *Πάνος*, *πίγος*, *Τάγος*.—3. *Υψος*, *γύ-
ψος*, *γύρος*, *Τύρος*, *τύλος*, *τέλος*, *μέ-
λος*, *Μήλος*, *μήκος*.—653. Ἐν οἶδα ὅτι
οὐδὲν οἶδα.—654. *Κάμε* τὸ καλὸ καὶ
εἶχ' τὸ στο γιὰλό. (κ α με το, καλο-
καίρι, χτοστό, γι' ἄλλο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—220]

Διαπλάσσοπυλα τώρα πού πέρασαν οἱ
Διαγωνισμοὶ περιμένουμε καὶ ἀπ' ὅλους
τοὺς ἄλλους ὑποστήριξιν στὸν Διαγωνισμό
μας [ΛΘ'—142]. Τοὺς στείλαντας εὐχαρι-
στοῦμε.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΛΘ'—221]

ΠΡΟΣΕΧΩΣ διαργανώνεται μέγας

Πανδιαπλάσιανὸς χορός.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΛΘ'—222]

Σιδηρὴ Δούκα, εὐχαρίστως δεχόμεθα

Σκαταστατικὰ ἐστειλάμε—Οἱ «13»

[ΛΘ'—223]

Λευκὴ Καμέλια, εὐχαριστοῦμε καὶ εὐ-
χόμεστε κι' ἐμεῖς. Γελαστὲ Ἀντι-
πλοίαρχε, εὐχαρίστως θὰ στείλουμε μόλις
τυπωθῶν.

Ἰοῖς, Νεφερίτι

[ΛΘ'—224]

Στέφανε τῆς Δόξας, δὲν κατάλαβες πὼς
Σὴ... δράση, τοῦ Νέτεκτιβ-Φάντασμα
κρατεῖ... ἰκνόνετο; (? ! !)

Κατάσκοπος «33»

[ΛΘ'—225]

Χαιρετῶ μὲ μιὰ κανονικὰ Κεφαλληνί-
τοπούλα—Διόκη. Δωδωναῖος